

Imperialismen fick på nöten i Panama

Carlos Aznárez

Med sin vanliga självgoda stil hade imperiet tänkt sig att dess hot mot Venezuela skulle kunna så splittring och få övriga länder att böja sig för husbondens röst. Det blev motsatsen, det visade toppmötet i Panama med all önskvärd tydlighet.

Än en gång läxade Latinamerika och Karibien upp Uncle Sam, på samma sätt som 2005 då toppmötet i Mar del Plata begravnade Bush's annekteringsprojekt ALCA/FTAA och Hugo Chávez uttryckte allas avsky och uppmanade Bush att stoppa upp det någon annan stans.

Folkens seger i Panama ägde nu rum precis när USA går på farlig offensiv. Fjärde flottan omringar Sydamerika, nya militärbaser dyker upp överallt, omstörtande planer hägrar över våra folk som gamar, telefoner avlyssnas, spioneriet når nya höjder liksom maskerade militärmanövrer. Trots detta, eller rättare sagt, för att bemöta detta kom regeringar och folk till Panama för att visa sin avsky.

USA verkar ha räknat med att kunna splittra upp Celac – Latinamerikas och Karibiens Gemenskap - att åtminstone få med sig några av de närmaste allierade. De till och med trodde att Kuba skulle vara så angeläget om bättre relationer med USA att de skulle överge Venezuela, som Obama kallat för ett "osedvanligt utomordentligt hot mot USAs nationella säkerhet".

Men ingen nappade på kroken och Kubas president Raul Castro fick toppmötets starkaste applåder för sitt tal till oreserverat försvar för Venezuela, mot USAs aggression. USAs ökända utrikespolitiska doktrin: "morot och knölpåk" fungerade inte. Obama fick lov att erkänna att Venezuela inte utgör något hot, men upphävde inte sanktionerna, utan uppmanade de övriga länderna att "inte hålla tyst om läget i Venezuela". Ett märkligt påstående med tanke på hur högt de talat just om det läge som USAs inblandning skapat.

Ecuadors president Rafael Correa spädde på: "våra folk kommer aldrig mer att gå med på förmyndarskap, inblandning, militära ingripanden [...] Tiden har kommit

för Latinamerikas andra och slutgiltiga oberoende". Och Venezuelas president Nicolás Maduro skrädde inte orden utan krävde att Obama inte skulle lägga näsan i blöt i Venezuelas politik, och hänvisade till de 14 miljoner underskrifter som samlats för kravet att Obama ska häva sin verkställighetsorder. Och att USA ska sluta faddra högeroppositionens upprorsförsök i Venezuela.

Och Bolivias president Evo Morales uppmanade Obama att sluta använda rädsla, terror och ställa villkor av alla de slag och sluta uppträda som imperium. Och att betala Kuba skadestånd för allt det lidande blockaden orsakat.

Obama lämnade salen. Hans oartighet föranledde ordföranden Cristina Kirchners ironiska ord: "Jag vet inte om president Obama är närvarande eller om han dragit sig undan, jag ser honom inte, jag skulle behöva sätta på mig glasögonen men har ingen lust. Det må vara, någon kommer väl att tala om det för honom."

Översättning Eva Björklund

